

els conreus –l'avellana per damunt de tots– a una entitat municipal del segle XXI amb un passat perfectament documentat.

Teixidor ha volgut dotar la Brunyola actual, en clara regressió demogràfica, com es destaca en el llibre, de tota una musculatura històrica i documental pròpia, nuclear, de manera que les properes generacions puguin beure d'aquest compendi documental que ha exigut a l'autor una profunda immersió en arxius gironins i bibliografies, i pouar gran quantitat d'informació de la vida a Brunyola des de l'any 993, any del qual es conserva el primer document.

El llibre es vertebrava des d'un nucli central: el castell de Brunyola, que ha sofert i aixoplugat com a progenitor indiscutible, juntament amb la mare Església, moltes de les vicissituds històriques gairebé fins al tercer quart del segle XX. El castell com a símbol del poder sobre unes terres i uns boscos de bona qualitat productiva i per tant cobejats i motiu de tota mena de successos que l'autor ha sabut imbricar perfectament en la història de Catalunya usant un llenguatge que fa entenedors multitud de conceptes actualment gens habituals.

Teixidor descriu i analitza les famílies, les institucions que han estat senyors o propietaris de la terra –els Vilademany, la Pia Almoina, l'Hospici de Girona– i la

seva relació amb la terra, així com els avatars succeïts en pràcticament tots els masos de Brunyola i la seva rodalia.

I és en aquesta voluntat de posar la gran cultura, la investigació, el rigor intel·lectual a l'abast de tothom –historiadors, brunyolencs d'ara i del futur i estudiants– on rau el més gran valor d'aquest llibre d'història, que també ens permet saludar Edicions La Trona, que amb aquesta publicació, la primera, enceta una valuosa plataforma editorial de divulgació històrica centrada a la comarca de la Selva.

Sebastià Goday

Tenora i orgue, una bona simbiosi

Molina, Jordi (tenora);
Escalona, Josep M. (orgue).
De canya i de canons.
CD. Picap.
Girona, 2006.

De canya i de canons plasma en forma de disc el projecte concertístic que Jordi Molina i Josep Maria Escalona han presentat en directe arreu de Catalunya des de l'any 2004. Aquesta proposta reuneix dos instruments, la tenora i l'orgue, no tan llunyans com ho pot semblar a priori. La majestuositat i potència de l'orgue es complementa amb les qualitats melòdiques i tímbriques de la tenora: dos instruments reis en el seu terreny, al servei d'un con-

junt de gran riquesa sonora.

Molina i Escalona, dos intèrprets consagrats de la tenora i l'orgue, respectivament, prenen el relleu de Josep Gispert i Lídia Rifa, que fa pocs anys van estrenar dues obres per a tenora i orgue a Perpinyà. A banda d'aquestes obres, el disc inclou peces expressament encarregades a compositors com Xavier Boliart o Paco Viciano, i també un arranjament de l'obra per a cobla *L'amor d'en Garet*, de Josep Maria Guinart. El repertori, doncs, abraça una gran diversitat compositiva, a més de ser rabiosament contemporani. L'orgue escollit per a donar vida a aquestes peces és el de Santa Coloma de Farners, construït el 1910 i conegut per ser el més antic de l'orgueteria gironina Aragonès.

L'excel·lent interpretació de Jordi Molina i Josep Maria Escalona embelleix encara més la qualitat de les cinc obres que ens presenten. El *Miratge* de Xavier Boliart és una evocació, una meditació entorn d'una melodia pausada i tranquil·la que en certs moments es desdibuixa fins a semblar irreal. Les *Cinc minia-*

tures de Paco Viciano tenen un caràcter obert i decidit, amb un orgue que desplega els seus recursos sonors més impressionants i una tenora tan dolça i juganera com greu i meditativa.

El format *suite* és comú a les dues obres que van ser la llavor del projecte. *Fonollar*, del compositor nord-català Claude-Henry Joubert, s'inspira en frescos de l'església vallespirenca de Sant Martí de Fonollar, i cada escena musical ens trasllada a una escena pictòrica. Per altra banda, *L'amor d'en Garet*, escrita originàriament per a cobla per Josep Maria Guinart i arranjada amb gran encert, aprofita els recursos de l'orgue per crear una textura compacta anàloga a la de la cobla, amb la tenora com a absoluta protagonista. L'última obra del disc, *Suite Reis de Mallorca*, ens trasllada uns segles enrere i revisita el barroc des de l'òptica personal del compositor Joan Lluís Moraleda.

En aquest treball Jordi Molina i Josep Maria Escalona demostren un cop més la seva solvència interpretativa. El més destacable és la qualitat del so, l'extensa gamma de matisos tímbrics i la recreació de les diferents atmosferes, així com l'originalitat i actualitat del repertori. Amb *De canya i de canons*, aquests dos grans mestres enceten una renovació que de ben segur molts compositors i intèrprets seguiran en el futur.

Marisa Ruiz